

Högsta domstolen
Box 2033
103 12 STOCKHOLM

Klagande

Riksåklagaren, Box 5553, 114 85 STOCKHOLM

Motparter

1. OS
Ombud: Advokaten US
2. AG
Ombud: Advokaten SW

Saken

Brott mot lotterilagen

Överklagad dom

Svea hovrätts, avdelning 3, dom den 22 juni 2011 i mål B 1016-08 och B 1103-08

Yrkande

Jag yrkar att Högsta domstolen dömer OS och AG för brott mot lotterilagen i enlighet med åtalet.

Jag anhåller om anstånd till den 1 september 2011 med att utveckla grunderna för överklagandet.

Kerstin Skarp

Nils Rekke

Kopia till
UC Malmö
City åklagarkammare i Stockholm

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

Riksåklagaren ./ OS m.fl. angående brott mot lotterilagen

Bakgrund

Åtalen

I målet har väckts åtal mot OS och AG för brott mot 54 § andra stycket lotterilagen (1994:1000) enligt följande gärningsbeskrivningar.

OS har, som chefredaktör och ansvarig utgivare för tidningen X, under tiden den 8 november 2003 till den 5-6 augusti 2004 olovligen i yrkesmässig verksamhet eller annars i förvärvssyfte uppsåtligen främjat deltagande i utom landet anordnade lotterier genom att låta införa 42 annonser i tidningens sportbilaga och i två bilagor EM-guiden och OS-guiden från de utländska spelbolagen Expekt, Unibet, Ladbrokes och Centrebet. Främjandet har särskilt avsett deltagande från Sverige.

AG har, som chefredaktör och ansvarig utgivare för tidningen Y, vid åtta tillfällen under tiden den 8 november 2003 – juni 2004 olovligen i yrkesmässig verksamhet eller annars i förvärvssyfte uppsåtligen främjat deltagande i utom landet anordnade lotterier genom att låta införa annonser i tidningen, i sportbilagan och i ett magasin från sportbilagan från de utländska spelbolagen Expekt, Unibet och Ladbrokes. Främjandet har särskilt avsett deltagande från Sverige.

Tingsrättens dom, m.m.

Tingsrätten fann utrett att OS och AG både objektivt och subjektivt hade agerat på sätt som åklagaren påstått. Dessa förnekade dock brott och invände i huvudsak att kriminaliseringen i 54 § andra stycket lotterilagen stred mot EG-rätten. Tingsrätten, som inte ansåg att det fanns anledning att sätta den svenska lagstiftningen åt sidan med hänvisning till EG-rätten, dömde var och en av de tilltalade till dagsböter.

OS och AG överklagade domarna till hovrätten, som inte meddelade prövningstillstånd. Dessa beslut överklagades av OS och AG till Högsta domstolen, som gav tillstånd till målens prövning i hovrätten (se NJA 2008 s. 92). Högsta domstolen uttalade bl.a. följande i sitt beslut.

Det får anses oklart om straffbestämmelserna i lotterilagen ger underlag för en icke-diskriminerande tillämpning när det gäller främjande av deltagande i å ena sidan inom landet anordnade lotterier som inte är tillåtna och å andra sidan utom

landet anordnade lotterier. Det får därför anses vara av vikt för ledning av rättstillämpningen att denna fråga prövas av högre rätt.

Under alla förhållanden uppkommer dessutom frågan huruvida de inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster som bestämmelserna i 38 och 54 §§ lotterilagen utgör kan godtas på grund av att de omfattas av de undantag som uttryckligen anges i EG-fördraget eller om de kan anses motiverade på grund av tvingande hänsyn till allmänintresset och härtill kan anses vara proportionerliga.

/.../

Mot denna bakgrund behövs det vägledning av högre rätt även i frågan om främjandeförbudet i 38 § lotterilagen och straffstadgandet i 54 § andra stycket samma lag är förenliga med artikel 49 EG.

Hovrättens dom

Inför sin prövning av åtalen begärde hovrätten förhandsavgörande från EU-domstolen. I dom den 8 juli 2010 (se bilaga C till hovrättens dom) meddelade EU-domstolen följande förhandsavgörande.

1) Artikel 49 EG ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning, såsom den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, enligt vilken det är förbjudet att göra reklam för hasardspel anordnade i andra medlemsstater av privata arrangörer i vinstsyfte som riktar sig till personer som är bosatta i medlemsstaten.

2) Artikel 49 EG ska tolkas så, att den utgör hinder för lagstiftning i en medlemsstat, som tillämpar ett system med ensamrätt för hasardspel, enligt vilken den som främjar hasardspel som anordnas i en annan medlemsstat kan bli föremål för strängare påföljder än den som främjar sådana spel som, utan tillstånd, anordnas i landet. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva huruvida detta är fallet avseende den nationella lagstiftningen i fråga.

Hovrätten fann liksom tingsrätten utrett att OS och AG både objektivt och subjektivt hade agerat på sätt som åklagaren påstått. Även i hovrätten förnekade OS och AG brott i huvudsak på den grunden att spellagstiftningen stred mot EU-rätten. De menade att främjandeförbudet i 38 § lotterilagen och straffbestämmelsen i 54 § stred mot EU-rättens förbud mot diskriminering, att villkoren för tillståndsgivning i lotterilagen stred mot EU-rätten och att det svenska spelmonopolet på spelmarknaden inte upprätthölls på ett sådant sammanhängande och systematiskt sätt som krävs enligt EU-rätten.

I frågan om straffbestämmelsen i lotterilagen stred mot EU-rätten anförde hovrätten följande.

Som redan framgått är blotta deltagandet i ett otillåtet lotteri i Sverige inte förbjudet. Detta innebär givetvis att det inte är straffbart att främja deltagande i ett dylikt lotteri. Endast om den viktiga åtgärden kan sägas främja själva anordnandet av lotteriet kan handlingen vara straffbar som medverkan till brott enligt de berörda straffbestämmelserna.

Att i uttrycket *anordnar* även tolka in åtgärder som innebär att *främja ett deltagande* skulle enligt hovrätten inte vara förenligt med den straffrättsliga legalitetsprincipen, som innebär bl.a. att lagtexten måste vara tillräckligt klar och tydlig för att straffstadgandet ska kunna tillämpas (se rättsfallet NJA 2000 s. 490).

Detta innebär att straffbestämmelserna i 54 § första stycket lotterilagen och 16 kap. 14 och 14 a §§ brottsbalken, som tar sikte på den som anordnar lotteri och spel, jämte medverkansreglerna i 23 kap. 4 § brottsbalken som utvidgar straffansvaret till den som främjar gärningen i fråga, inte kan sägas ha ett så vidsträckt tillämpningsområde som åklagaren har gjort gällande. Enligt hovrätten torde det straffrättsliga regelverket därmed inte heller omfatta det fall som åklagaren särskilt har framhållit, nämligen den som genom annonser i dagspressen främjar deltagande i ett otillåtet svenskt lotteri.

Såväl främjande av deltagande i ett inom landet anordnat otillåtet lotteri som i ett utom landet anordnat sådant har alltså tidigare varit kriminaliserat. Numera är endast främjandeförbudet i 38 § lotterilagen avseende deltagande i ett utom landet anordnat lotteri straffbelagt. Enligt vad som kan läsas ut av lagens förarbeten var lagändringen inte föranledd av att förfarandet i fråga redan täcktes av andra straffbestämmelser. Lagrådet angav för övrigt i sitt yttrande i det lagstiftningsärendet som föregick återinförandet av straffstadgandet i 54 § andra stycket lotterilagen – med hänvisning till artikel 59 EG (nuvarande artikel 49) – att risken var betydande att den föreslagna regleringen strider mot EU-rätten och därför inte borde genomföras utan en mer ingående analys som visar att förbudsregeln i 38 § och straffbestämmelsen i 54 § lotterilagen inte innebär en otillåten diskriminering (se prop. 1998/99:29 s. 17-18).

Slutsatsen av hovrättens överväganden blir därför att straffbestämmelsen i 54 § lotterilagen innebär att den som främjar sådana spel som annonserna i målet rör och som anordnas i en annan medlemsstat i EU kan bli föremål för strängare påföljder än den som främjar sådana spel som anordnas i Sverige utan tillstånd. Detta innebär att straffbestämmelsen i behandlat avseende strider mot EU-rättens diskrimineringsförbud. Bestämmelsen kan därför inte tillämpas mot OS och AG. Tingsrättens domar ska följaktligen upphävas och åtalerna ogillas.

Grunden för mitt överklagande

Jag delar underrätternas bedömningar som innebär att OS och AG både objektivt och subjektivt har agerat på sätt som framgår av respektive gärningsbeskrivning. Den fråga som målet rör är i stället om åtalerna ska ogillas på den grunden att den svenska spellagstiftningen i vissa hänseenden skulle strida mot unionsrätten. Min uppfattning är att spellagstiftningen inte strider mot unionsrätten och att åtalerna, med ändring av hovrättens dom, bör bifallas. Denna ståndpunkt utvecklas i det följande.

Den rättsliga regleringen

Allmänt om den svenska spelmarknaden

Av 9 § lotterilagen följer, med vissa undantag, att lotterier får anordnas endast efter tillstånd. Lagens syften är att förhindra kriminalitet, motverka sociala och ekonomiska skadeverkningar, skydda konsumenterna och att styra överskottet (prop. 2002/03:93 s. 15 f.). Vidare bygger lagen på att i princip endast tre aktörer kan få lotteritillstånd och dessa är staten, hästsporten och folkrörelserna. Staten äger AB Svenska Spel, hästsporten äger AB Trav & Galopp och folkrörelserna driver sina egna lotterier. Av detta följer att näringslivet i princip är utestängt från lotterimarknaden.

Främjandeförbudet

Enligt främjandeförbudet i 38 § första stycket 1 lotterilagen är det inte tillåtet att i yrkesmässig verksamhet eller annars i förvärvssyfte främja deltagande i ett inom landet anordnat lotteri som inte är tillåtet eller ett utom landet anordnat lotteri. Av bestämmelsen framgår motsatsvis att det inte är förbjudet att delta i lotterier som anordnats olovligen i Sverige eller som anordnats utomlands.

I förarbetena till främjandeförbudet anges att främjande av deltagande i ett otilåtet lotteri eller i ett utländskt lotteri kan ske på flera olika sätt, t.ex. genom att utbjuda, avyttra eller tillhandahålla lotter eller delaktighetsbevis i lotterierna, genom att uppbära eller förmedla insatser eller genom att förmedla vinster (prop. 1993/94:182 s. 78). Vidare anges där att ett främjande kan ske genom att sprida inbjudan, plan, vinstförteckning, dragningslista eller liknande meddelande beträffande lotterierna. Normala betalningsuppdrag av det slag som utförs bl.a. av Posten och bankerna är enligt samma lagmotiv inte att anse som otillåtna enligt bestämmelsen. Ett främjande av deltagande i ett lotteri kan också ske genom annonsering eller annan spridning av meddelanden om lotteriet (prop. 1998/99:29 s. 9). Vidare har Regeringsrätten i rättsfallet RÅ 2004 ref. 96 ansett att en person, som mot ersättning upplåtit plats på sin hemsida för en s.k. banner med länk till ett utländskt vadhållningsföretag, har främjat deltagande i ett utom landet anordnat lotteri.

Sanktionsmöjligheter vid brott mot främjandeförbudet

Den som bryter mot främjandeförbudet får av tillsynsmyndigheten meddelas föreläggande att upphöra med verksamheten (52 § lotterilagen). Ett sådant föreläggande får enligt samma bestämmelse förenas med vite. I stället för en sådan administrativ sanktion kan straffrättsligt ansvar under vissa förutsättningar utkrävas av den som bryter mot främjandeförbudet. Enligt 54 § första stycket 1 lotterilagen döms nämligen den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet olovligen anordnar lotteri till böter eller fängelse i högst sex månader. Till samma påföljd döms enligt andra stycket också den som olovligen i yrkesmässig verksamhet eller annars i förvärvssyfte uppsåtligen främjar deltagande i ett utom landet anordnat lotteri, om främjandet särskilt avser deltagande från Sverige. I

ringa fall döms inte till ansvar för de nämnda brotten (54 § tredje stycket). Exempel på fall som är att bedöma som ringa är när det ekonomiska värdet av insatserna är obetydligt och när den ekonomiska vinning som någon gjort är försumbar (prop. 1993/94:182 s. 87).

I 56 § upplyses att bestämmelserna i 23 kap. brottsbalken gäller om flera har medverkat till brott enligt 54 §. Detta framgår i och för sig också av 23 kap. 4 § första stycket brottsbalken. Där framgår i första meningen att ansvar som föreskrivs i balken för viss gärning ska ådömas inte bara den som utfört gärningen utan även annan som främjat denna med råd eller dåd. I andra meningen anges att detsamma ska gälla beträffande i annan lag eller författning straffbelagd gärning, för vilket fängelse är föreskrivet. Således ska ansvar inte bara ådömas den som olovligen anordnar lotteri, utan även den som främjat gärningen med råd eller dåd. Eftersom anordnande av lotterier utom riket inte i sig utgör ett brott enligt svensk lag är inte heller ett främjande i Sverige av ett sådant lotteri straffbart såsom medverkan.

Vidare framgår av 57 § första stycket att ansvarsbestämmelserna i lotterilagen är subsidiära i förhållande till ansvarsbestämmelserna i brottsbalken. Vad som närmast kan bli aktuellt att tillämpa är bestämmelserna om dobbleri (16 kap. 14 § brottsbalken) och grovt dobbleri (16 kap. 14 a § brottsbalken). För dobbleri döms, i första hand, den som olovligen för allmänheten anordnar spel eller liknande verksamhet, vars utgång helt eller till väsentlig del beror på slumpen, om verksamheten till sin art, insatsernas ekonomiska värde och övriga omständigheter framstår som äventyrlig eller ägnad att tillföra anordnaren en betydande ekonomisk vinning. Gränsdragningen mellan brottsbalken och lotterilagen har skett så att de mera kvalificerade fallen omfattas av brottsbalken. Även ansvar för medverkan till dobbleri/grovt dobbleri kan bli aktuellt för den som främjat gärningen med råd eller dåd.

Legalitetsprincipen

Legalitetsprincipen anses framgå av 2 kap. 10 § första stycket regeringsformen, artikel 7 i Europakonventionen, 1 kap. 1 § brottsbalken och 5 § första stycket lagen (1964:163) om införande av brottsbalken. Legalitetsprincipen fungerar som en garanti för rättssäkerheten genom att ställa sådana krav på lagstiftningen att medborgarna kan förutse när och i viss mån hur de kan komma att bli föremål för straffrättsliga ingripanden. I legalitetsprincipen ingår krav på att straffrättslig lagstiftning inte får genom analogisk tillämpning utsträckas utöver vad ordalydelsen tillåter (analogiförbud). Vidare ingår krav på att lagstiftningen är i rimlig utsträckning bestämd till sin utformning vad gäller begriplighet och precision (obestämdhetsförbud). Se angående det anförda Petter Asp m.fl., *Kriminalrättens grunder*, 2010, s. 62.

Beträffande analogiförbudet har Högsta domstolen i rättsfallet NJA 1994 s. 480 uttalat att förbudet inte utgör hinder mot att ett straffbud tolkas enligt vedertagna grundsatser, så att dess rätta mening utröns. En sådan tolkning måste enligt Högsta domstolen ske med försiktighet, och en tolkning som vunnit hävd i rättspraxis bör inte frångås utan tungt vägande skäl. Vidare anförde Högsta domstolen att det inte fanns någon klar gräns mellan lagtolkning och analogisk lagtillämpning. Enligt Högsta domstolen syntes analogisk lagtillämpning vara för handen när det står klart att det aktuella fallet inte kan inrymmas under det straffbud som är i fråga. Högsta domstolen anmärkte att saken, i den juridiska litteraturen, också hade uttryckts så att en analogisk tillämpning förekommer när en rättsregel tillämpas på ett fall som inte utan uppenbart våldförande på språket kan pressas in under ens det vagt avgränsade ytterområdet av det aktuella begreppets betydelseområde.

Kort om EU-domstolens praxis

Riksåklagaren har tidigare sammanfattat EU-domstolens praxis på området på följande sätt (se svarsskrivelse den 5 april 2007 i Högsta domstolens mål Ö 1561-06, som refererats i NJA 2008 s. 92).

Spel och lotterier har inte varit föremål för harmonisering inom EG. När det gäller medlemsstaternas möjligheter att reglera spelmarknaden styrs de således av primärrätten i fördraget och av EG-domstolens praxis.

EG-domstolen har angett, att med hänsyn till lotteriers mycket speciella beskaffenhet har medlemsstaterna rätt att reglera lotteri- och spelmarknaden och därvid införa långtgående inskränkningar (Schindler p. 59-61). Denna rätt är emellertid inte oinskränkt. För att en spel- och lotterireglering som hindrar den fria rörligheten skall accepteras krävs att den uppfyller vissa villkor.

Inskränkningarna måste motiveras av hänsyn till ett tvingande allmänintresse. Sådana intressen är t.ex. skyddet för konsumenterna, att förhindra bedrägerier samt att förhindra att medborgarna lockas till överdrivna spelutgifter och att ordningen i samhället störs. De intressen som medlemsstaten anfört skall bedömas sammantagna (Schindler p. 57-60, Läärä p. 32-33 och Zenatti p. 30-31).

Inskränkningarna måste vidare bidra till förverkligandet av det avsedda syftet och får inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det (Läärä p. 31, Zenatti p. 31 och 36, Gambelli p. 65-67 och Placanica p. 49). Under alla omständigheter skall inskränkningarna tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt (Schindler p. 61, Gambelli p. 65 och Placanica p. 49).

Frågan om det reella syftet är central. Medlemsstatens restriktiva politik får inte ha som huvudsakligt ändamål att styra över intäkterna av verksamheten till staten. Enligt EG-domstolen kan man inte bortse från att lotterier och andra spel om pengar på ett avgörande sätt kan bidra till finansieringen av ideella eller allmännyttiga verksamheter, men ett sådant skäl kan aldrig i sig rättfärdiga en inskränkning i den fria rörligheten utan får endast utgöra en accessorisk positiv konsekvens (Schindler p. 60 och Zenatti p. 36).

EG-domstolen har också uttryckligen angett, att restriktioner som grundas på att skydda konsumenterna och att förhindra bedrägerier och att medborgarna lockas till överdrivna spelutgifter, måste vara ägnade att säkerställa förverkligandet av dessa målsättningar på så sätt att inskränkningarna skall bidra till att begränsa vadhållningsverksamheten på ett sammanhängande och systematiskt sätt. I den mån myndigheterna i en medlemsstat lockar eller uppmuntrar konsumenter att delta i lotterier, hasardspel eller vadhållning i syfte att stärka statskassan, kan myndigheterna i denna medlemsstat inte åberopa att hänsyn till den allmänna samhällsordningen gör det nödvändigt att begränsa spelmöjligheterna, för att motivera de åtgärder som åberopats (Gambelli p. 67-69 och Placanica p. 53-54).

Det bör emellertid framhållas att EG-domstolen i sitt senaste avgörande på spelområdet förklarar att en kontrollerad expansiv politik på området för hasardspel kan vara helt i överensstämmelse med det godtagna målet att locka över spelare som ägnar sig åt förbjuden och dold spel- och vadhållningsverksamhet till tillåten och reglerad verksamhet. Det målet kan, enligt EG-domstolen, endast uppnås om de lagliga aktörerna utgör ett trovärdigt, men samtidigt attraktivt alternativ till förbjuden verksamhet. Detta kan i sig innebära att tillhandahålla ett omfattande spelsortiment, att göra reklam i viss omfattning och att använda ny distributionsteknik (Placanica p. 55).

Vad som numera har tillkommit är bl.a. den tidigare nämnda domen av den 8 juli 2010 (bilaga C till hovrättens dom) där EU-domstolen har uttalat sig om det svenska spelmonopolet.

Min bedömning

Lotterilagens straffbestämmelser och diskrimineringsförbudet

En grundförutsättning för att främjandeförbudet och kriminaliseringen av det ska anses vara i överensstämmelse med unionsrätten är att det inte diskriminerar någon på grund av nationalitet. Hovrätten konstaterar i sin dom att det inte är straffbart att främja deltagande i ett otillåtet lotteri i Sverige. Endast om den vidtagna åtgärden kan sägas främja själva anordnandet av lotteriet kan handlingen vara straffbar som medverkan enligt 54 § första stycket 1 lotterilagen och 23 kap. 4 § brottsbalken. Att i uttrycket *anordnar* även tolka in åtgärder som innebär att *främja ett deltagande* är enligt hovrätten inte förenligt med legalitetsprincipen. Därmed skulle straffbestämmelsen i 54 § andra stycket som avser den som främjar deltagande i ett utom landet anordnat lotteri vara diskriminerande och i strid mot unionsrätten. Detta eftersom motsvarande förfarande beträffande ett i Sverige otillåtet lotteri inte skulle kunna föranleda straffrättsligt ansvar.

I vanligt språkbruk används begreppet ”anordna” ofta som en beteckning för samtliga förberedelser som behövs för genomförandet av en tillställning, ett evenemang eller liknande. Det kan handla om nödvändiga förberedelser inför en fest, en konsert eller ett lotteri. Begreppet torde i dessa sammanhang inte

bara ta sikte på åtgärder för att söka de tillstånd som kan behövas eller åtgärder avseende andra mer organisatoriska frågor. Som en naturlig del torde också ingå att bjuda in till evenemanget eller på annat sätt ge tillkänna när och var evenemanget kommer att äga rum. Annars blir ju de övriga förberedelserna onödiga.

Anordnandebegreppet i lotterilagen bör inte anses ha en snävare innebörd än vad som följer av vanligt språkbruk. Samtliga faktiska åtgärder för att sätta igång lotteriet omfattas. Enligt 1 § lotterilagen tillämpas lagen på lotterier som anordnas för allmänheten. Ett lotteri anses inte vara anordnat för allmänheten om den krets lotteriet riktar sig till är liten och sluten (se prop. 1981/82:170 s. 28). I förarbetena har uttalats att ett lotteri får anses anordnat så snart som detta marknadsförs till allmänheten (a. prop. s. 128). Alltså synes även anordnandebegreppet i lotterilagen omfatta åtgärder för att t.ex. bjuda in till deltagande i lotteriet.

Utifrån det anförda menar jag att ett anordnande av ett lotteri innefattar åtgärder för att främja deltagande i detsamma. Det kan som nämnts i förarbetena t.ex. handla om att utbjuda och tillhandahålla lotter, att uppbära eller förmedla insatser, att förmedla vinster och att annonsera eller på annat sätt sprida meddelande om lotteriet. Lotterianordnaren kan välja att antingen själv utföra åtgärderna för att främja deltagandet i lotteriet eller anlita annan för att utföra dessa åtgärder. Det behövs inget våldförande på språket för att under begreppet anordna även få in åtgärder för att främja deltagande. Något brott mot analogiförbudet enligt legalitetsprincipen föreligger därför inte. Inte heller bör en sådan tillämpning anses sakna precision i sådan mån att det skulle strida mot legalitetsprincipens obestämdhetsförbud.

Sammanfattningsvis bör den som t.ex. låter införa annonser i dagspressen för i Sverige anordnade otillåtna lotterier kunna dömas för medhjälp till brott mot lotterilagen, enligt 54 § första stycket 1 lotterilagen och 23 kap. 4 § brottsbalken, för att ha främjat olovligt anordnande av lotteri. Straffbestämmelserna i lotterilagen innebär alltså inte att den som främjar sådana spel som annonserna i målet rör och som anordnas i en annan medlemsstat i EU kan bli föremål för strängare påföljder än den som främjar sådana spel som anordnas i Sverige utan tillstånd. Något brott mot unionsrättens diskrimineringsförbud föreligger därmed inte.

Lotterilagens överensstämmelse med EU-rätten

Som framgår av Högsta domstolens beslut i NJA 2008 s. 92 har Regeringsrätten i rättsfallet RÅ 2004 ref. 95 funnit att den svenska lotterilagstiftningen totalt sett får anses motsvara kraven som EG-domstolen har ställt upp. Där note-

ras också att Regeringsrätten i två senare mål (RÅ 2005 ref. 54 och RÅ 2007 not. 72) gjort i huvudsak samma bedömning. Vidare kan nämnas att den senaste statliga utredningen på spelområdet, Spelutredningen, har funnit att lotterilagen kan anses vara i överensstämmelse med EG-rätten (SOU 2008:124 s. 141 ff.).

Jag delar den uppfattning som har framkommit genom praxis. Enligt min mening saknas det skäl att nu göra någon annan bedömning än vad Regeringsrätten tidigare har gjort.

Skälen för prövningstillstånd

Högsta domstolen har i rättsfallet NJA 2008 s. 92 uttalat att det behövs vägledning av högre rätt i de frågor som aktualiseras i målet. De oklarheter som då ansågs föreligga kan inte anses ha blivit undanröjda genom hovrättens dom.

Bevisuppgift

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift för det fall Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd i målet.

Kerstin Skarp

Nils Rekke

Kopia till:
Utvecklingscentrum Malmö
Cityåklagarkammare i Stockholm (C11-10-1117-05 och C11-10-6764-03)